

“मीठे बच्चे- तिमीले श्रीमतलाई पूरा-पूरा ध्यान दिनु पर्छ। बाबाको आदेश छ- प्यारा बच्चाहरू! मलाई याद गर, ज्ञानलाई धारण गरेर अरूको सेवा गर।”

प्रश्न:- बाबाले बच्चाहरूको उन्नतिको लागि कुनचाहिँ सुझाव दिनुहुन्छ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू! आफ्नो उन्नतिको हिसाब राख। अमृतबेला प्यारले याद गर, लाचारी यादमा नबस। श्रीमतमा देही-अभिमानि बनेर पूरा-पूरा दयावान बन्यौ भने धेरै उन्नति हुँदै जान्छ।

प्रश्न:- यादमा विघ्नरूप को बन्छ?

उत्तर:- पहिले जुन विकर्म गरिएको छ, त्यही यादमा बस्ने समयमा विघ्नरूप बन्छ। तिमी बच्चाहरूले यादमा बाबाको आह्वान गछौ, मायाले भुलाउने कोसिस गर्छ। तिमीले यादको हिसाब राख। मेहनत गर्नु भन्ने मालामा आउँछौ।

गीत:- तू प्यार का सागर है...

ओम् शान्ति। यहाँ जब बस्छौ, बाबाको यादमा बस्नु पर्छ। मायाले धेरैलाई याद गर्न दिँदैन किनकि देह-अभिमान छ। कसैलाई मित्र सम्बन्धी, कसैलाई खान-पान आदि के- के याद आइरहन्छ। यहाँ जब आएर बस्छौ, बाबाको आह्वान गर्नुपर्छ। जसरी लक्ष्मीको पूजा गर्दा लक्ष्मीको आह्वान गर्छन्। तर लक्ष्मी त आउँदैनन्। यहाँ पनि भनिन्छ तिमीले बाबालाई याद गर अथवा आह्वान गर, कुरा एउटै हो। यादले विकर्म विनाश हुन्छ। धारणा हुन सक्दैन किनकि विकर्म धेरै छ। बाबालाई पनि याद गर्न सक्दैनन्। जति बाबालाई याद गर्छौ त्यति विकर्माजित, निरोगी बन्छौ। छ धेरै सहज। तर माया अथवा पहिलेका विकर्म सामुन्ने आउँछन् जसले यादमा विघ्न पार्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आधाकल्प अयथार्थ रीतिले याद गर्नुभयो। अहिले त तिमीले यथार्थमा आह्वान गर्छौ किनकि तिमीलाई थाहा छ- बाबा आउनु भएको छ। तर यो यादको बानी पक्का हुनु पर्छ। तिमीलाई सदाको लागि निरोगी बन्नको लागि अविनाशी सर्जनले दवाई दिनुहुन्छ, भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर फेरि तिमी म सँग आएर मिल्छौ। मद्वारा मलाई याद गर्नाले नै तिमीले मेरो वर्सा पाउँछौ। बाबा र मीठो घरलाई याद गर्नु छ, जहाँ गइन्छ, त्यो बुद्धिमा रहन्छ। बाबाले वहाँ देखि आएर सच्चा सन्देश दिनुहुन्छ, अरू कसैले ईश्वरीय सन्देश दिँदैनन्। उनीहरू त यहाँ स्टेजमा पार्ट खेलन आउँछन् र ईश्वरलाई भुल्छन्। लक्ष्मी-नारायण यहाँ आउँछन् तर ईश्वरको ज्ञान रहँदैन। उनीहरूलाई पनि सन्देश वाहक भनिँदैन। यो त मनुष्यहरूले नाम राखिदिएका हुन्। उनीहरू आउँछन् नै पार्ट खेलन। उनीहरूले याद कसरी गर्ने? उनीहरूलाई पार्ट खेल्दा-खेल्दा पतित बन्नु नै छ, फेरि अन्त्यमा पतितबाट पावन बन्नु छ। त्यो त बाबाले नै आएर बनाउनुहुन्छ। बाबाको यादले नै पावन बन्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म सँग पावन बनाउने एउटै उपाय छ। देह सहित जुन पनि देहको सम्बन्ध छ, त्यसलाई भुल। तिमीलाई थाहा छ- म आत्मालाई आदेश मिलेको छ, बाबालाई याद गर्ने। त्यसमा चल्नेलाई नै आज्ञाकारी भनिन्छ। जसले कम याद गर्छ, त्यो कम आज्ञाकारी हुन्छ। आज्ञाकारीको पद

पनि उच्च हुन्छ। बाबाको एउटा आदेश छ, याद गर र दोस्रो छ ज्ञानलाई धारण गर। याद गरेनौ भने सजाय धेरै खानुपर्छ। स्वदर्शन चक्र घुमाइरह्यौ भने धन प्रशस्त मिल्छ। भगवानुवाच— मद्वारा मलाई पनि जान र सृष्टि चक्रको आदि-मध्य-अन्त्यलाई पनि जान। यी दुई कुरा मुख्य छन्, जसमा ध्यान दिनु पर्छ। श्रीमतमा पूरा ध्यान दियौ भने उच्च पद प्राप्त गर्छौ फेरि दयावान पनि बन्नु छ, सबैलाई मार्ग बताउनु छ, सबैको कल्याण गर्नु छ। मित्र सम्बन्धी आदिलाई पनि सच्चा यात्रामा लैजाने युक्ति रचनु छ। ती हुन् शारीरिक यात्रा, यो हो रूहानी यात्रा। यो आध्यात्मिक ज्ञान कसै सँग पनि छैन। त्यो हो सबै शास्त्रहरूको ज्ञान। यो हो रूहानी ज्ञान, परम आत्माले यो ज्ञान दिनुहुन्छ, आत्माहरूलाई। आत्माहरूलाई नै वापस लैजानु हुन्छ। अमृतबेला जब आएर बस्छन्, कोही त लाचारीले आएर बस्छन्। उनीहरूलाई आफ्नो उन्नतिको कुनै पनि ख्याल हुँदैन। बच्चाहरूमा देह-अभिमान धेरै छ। देही-अभिमानी छौ भने दयावान बनेर श्रीमतमा चल।

बाबा भन्नुहुन्छ— आफ्नो प्रगतिको हिसाब राख— कति समय याद गर्छौ? पहिले हिसाब राख्थ्यौ। ठिकै छ, बाबालाई नपठाऊ, आफू सँग त राख। आफ्नो अनुहार हेर— म लक्ष्मीलाई वरण गर्न लायक बनेको छु? व्यापारीहरूले आफ्नो हिसाब-किताब राख्छन्। कसै-कसैले सारा दिनको दिनचर्या पनि राख्छन्। बानी हुन्छ लेख्ने। बाबाले धेरै राम्रो सुझाव दिनुहुन्छ— आफ्नो हिसाब-किताब राख। कति समय याद गर्छौ? कति समय कसैलाई सम्झायौ? यस्तो हिसाब राख्यौ भने धेरै उन्नति हुन्छ। बाबा-मम्माले त लेख्नु पर्दैन। मालाका दाना जो बन्छन्, उनीहरूले पुरुषार्थ धेरै गर्नु पर्छ। बाबाले भन्नु भएको छ— ब्राह्मणहरूको माला अहिले बन्न सक्दैन, अन्त्यमा बन्छ, जब रुद्रको माला बन्छ। ब्राह्मणहरूको माला त परिवर्तन भइरहन्छ। आज ३, ४ नम्बरमा छन्, भोलि अन्तिम १६१०८ मा जान्छन्। कोही गिर्छन् अनि एकदम दुर्गति प्राप्त गर्छन्। मालाबाट त जान्छन्, प्रजामा पनि चण्डाल पद पाउँछन्। यदि मालामा आउनु छ भने मेहनत गर। बाबाले सबैको लागि धेरै राम्रो सुझाव दिनुहुन्छ। लाटो होस्, कसैलाई पनि इशाराले बाबाको याद दिलाउन सकिन्छ। अन्धा, लुला जस्तो पनि हुन्— तन्दुरुस्तले भन्दा पनि उच्च पद प्राप्त गर्न सक्छन्। सेकेन्डमा जीवनमुक्ति गाइएको छ। बाबाको बन्यो, वर्सा मिल्यो। त्यसमा नम्बरवार पद हुन्छ। बच्चा पैदा भयो, वर्साको हकदार बन्यो। यहाँ तिमी हौ पुरुष बच्चा। बाबाबाट वर्साको हक लिनु छ। सारा पुरुषार्थमा आधारित छ। फेरि भनिन्छ कल्प पहिला पनि हार खाएका थियो। बक्सिङ्ग हो नि। पाण्डवहरूको थियो माया रावण सँग लडाईं। कोही त पुरुषार्थ गरेर विश्वको मालिक डबल शिरताज बन्छन्। कोही फेरि प्रजामा पनि नोकर-चाकर बन्छन्। सबै यहाँ पठिरहेका छन्। राजधानी स्थापना भइरहेको छ। ध्यान अगाडिका दाना तर्फ जान्छ, ८ दाना कसरी चलिरहेका छन्? पुरुषार्थबाट थाहा हुन्छ। यस्तो होइन अन्तर्यामी छु, सबैको मनलाई जान्दछु। होइन, जानी-जाननहार अर्थात् नलेजफुल छु। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछु। बाँकी एक-एकको मनलाई कहाँ पढ्छु र? मलाई मनको कुरा पढ्ने सम्झन्छन्। वास्तवमा म जानी जाननहार अर्थात् नलेजफुल हुँ। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको म सँग ज्ञान छ। यो चक्र फेरि कसरी दोहोरिन्छ? मैले त्यो दोहोरिने रहस्यलाई जान्दछु। त्यो सबै

रहस्य तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु। हरेकले बुझ्न सक्छन्— परमात्मा को हुनुहुन्छ र कति सेवा गर्नुहुन्छ! बाँकी बाबाले एक एकको मनको कुरा जान्ने धन्दा गर्नुहुन्छ। उहाँ चैतन्य मनुष्य सृष्टिको बीज, नलेजफुल हुनुहुन्छ। जानी जाननहार शब्द धेरै पुरानो हो। मैले त जुन ज्ञान जान्दछु त्यो तिमीलाई पढाउँछु। बाँकी तिमीले के-के गछौं, त्यो सारा दिन बसेर कहाँ हेर्छु र? म त सहज राजयोगको ज्ञान सिकाउन आउँछु। बाबा भन्नुहुन्छ— बच्चाहरू त धेरै छन्, बच्चाहरूले नै पत्र आदि लेख्छन् र म पनि बच्चाहरूको अगाडि नै प्रत्यक्ष हुन्छु। फेरि कोही सौतेला हो वा सहोदर हो— मैले जान्न सक्छु। हरेकको लागि पढाइ हो। श्रीमतमा सबैलाई कर्ममा आउनु पर्छ। कल्याणकारी बन्नु छ।

तिमीलाई थाहा छ— बृहस्पतिलाई वृक्षपतिको दिन पनि भनिन्छ। वृक्षपति सोमनाथ पनि हो, शिव पनि हो। बच्चाहरूलाई विशेष गरेर गुरुवारको दिनबाट स्कूलमा बसाउँछन्। गुरु पनि बनाउँछन्। तिमीलाई सोमनाथ बाबाले पढाउनुहुन्छ। रुद्र पनि सोमनाथलाई भनिन्छ। भन्दछन्— रुद्र ज्ञान यज्ञ रचियो। यो एकै यज्ञ चल्छ, जसमा सारा पुरानो दुनियाँको सामग्री स्वाहा हुनु छ। तत्त्व पनि उथल-पुथल हुन्छन्। सबै यसमा स्वाहा भएका हुन्। सामुन्ने महाभारत लडाईं तयार छ। यहाँ सबैले शान्तिको लागि यज्ञ रचिदछन्, तर भौतिक वस्तु स्वाहा गर्ने यज्ञबाट शान्ति हुन सक्दैन। यो यज्ञबाट विनाश ज्वाला प्रकट हुन्छ। यो भ्रष्टाचारी दुनियाँ, यसमा स्वाहा हुनेवाला छ। यो सबै बच्चाहरूले देख्नु छ। हेर्नेवाला पनि धेरै महावीर हुनुपर्छ। मनुष्यले त त्राहि-त्राहि गर्नेछन्। तिमीको लागि लेखिएको छ— मिरुवा मौत मलूका शिकार... सत्ययुगमा धेरै कम मनुष्य थिए, एक मात्र धर्म थियो। अहिले कलियुगको अन्त्यमा हेर कति धेरै मनुष्य छन्। कति धर्म छन्! यी सबै धर्म कहिलेसम्म चल्छन्? सत्ययुग अवश्य आउनु छ। अब सत्ययुगको स्थापना कसले गर्छ? रचयिता बाबाले नै गर्नुहुन्छ। कलियुगको विनाश पनि सामुन्ने खडा छ। मनुष्यले भुलिसकेका छन्— गीताको भगवान् को हो? भगवान्ले स्वर्गको स्थापना गर्नुभयो, यसमा लडाईंको कुनै कुरा छैन। उहाँले मायामाथि जित प्राप्त गराउनु भयो। यो रहस्यलाई नबुझेर उनीहरूले असुर र देवताहरूको लडाईं देखाएका छन्। त्यो त होइन। तिमी बच्चाहरूलाई बाबाद्वारा जुन भूत, वर्तमान, भविष्यको ज्ञान मिलेको छ, यो स्वदर्शन चक्र तिमीले घुमाउनु छ। बाबा र रचनालाई याद गर्नु छ। कति सहज कुरा छ।

गीतः— तू प्यार का सागर है...

आज बाबाले लेख्नु भएको छ— तिमीले ज्ञानका सागर, आनन्दका सागर लेख्छौ, बाँकी प्यारका सागर पनि अवश्य लेख्नुपर्छ। बाबाको महिमा धेरै छ। तर सर्वव्यापी भनेर बाबाको महिमा गुम गरिदिएका छन्। कृष्णको लागि पनि लेखेका छन्— १६१०८ रानीहरू थिए... जन्माष्टमीको दिन कृष्णलाई झुलामा झुलाउँछन्। तर कसैलाई पनि थाहा छैन— कृष्ण नै नारायण बन्छन्। राधा फेरि लक्ष्मी बन्छिन्। लक्ष्मी फेरि जगतअम्बा बन्छिन्, यो कसैले पनि जानेका छैनन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई जान्नाले तिमीले सबैथोक जान्नेछौ। तर जो देही-अभिमानि बन्दैन, उसलाई धारणा पनि हुँदैन। आधा कल्प त देह-अभिमान चल्यो, सत्ययुगमा पनि परमात्मा ज्ञान रहँदैन। यहाँ पार्ट खेलन आउँछन् र परमात्मालाई

भुल्छन्। यो त थाहा हुन्छ— आत्माले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। तर वहाँ दुःखको कुरा हुँदैन। यो परमात्माको महिमा हो— ज्ञानका सागर, प्रेमका सागर... एक बुँद हो मनमनाभव, मध्याजीभव। यो प्राप्त गर्नाले हामी विषय सागर देखि क्षीर सागरमा जान्छौ। स्वर्गमा घिउ, दूधका नदीहरू बग्छन्। यो सबै महिमा हो। बाँकी घिउ, दूधका नदी कहाँ हुन सक्छन् र? यो पनि तिमीलाई थाहा छ— स्वर्ग कसलाई भनिन्छ। हुन त अजमेरमा नमुना छ तर केही पनि बुझेका छैनन्। तिमीले कसैलाई सम्झायौ भने तुरुन्त बुझ्नेछन्। बाँकी यो रासलीला त खेलपाल हो। जसरी बाबा सँग आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ, त्यसैगरी तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा पनि घुम्नु पर्छ। बाबाको महिमा यथार्थ सुनाउनु पर्छ। उहाँको महिमा अपरम अपार छ। सबै उस्तै हुन सक्दैनन्। हरेकलाई आफ्नो-आफ्नो पार्ट मिलेको छ। पोपलाई पनि यदि ड्रामामा पार्ट छ भने मिल्छ। यदि अर्को हुने रहेछ भने पछि गएर देखिन्छ। जुन दिव्य दृष्टिद्वारा देखाइएको थियो, ती सबै यी आँखाले देख्नेछौ। विष्णुको साक्षात्कार गरेका छौ। वहाँ पनि यथार्थमा जानेछौ। फेरि साक्षात्कार हुन बन्द हुन्छ। सत्ययुग त्रेतामा न साक्षात्कार, न भक्ति हुन्छ। फेरि भक्तिमार्ग देखि यी सबै सुरु हुन्छन्। कति राम्रा-राम्रा कुरा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। जुन फेरि बच्चाहरूले अरूलाई सम्झाउनु पर्छ। भन— बाबा सँग वर्सा लिनुहोस्। त्यस ज्ञानले परमात्मालाई सर्वव्यापी भनेर महिमा गुम गरिदिएका छन् र ग्लानि गरिदिएका छन्। तिमी बच्चाहरूले यथार्थ महिमालाई जानेका छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हरेक कार्य श्रीमतमा गर्नु छ। सबैको कल्याणकारी, दयावान भएर सेवा गर्नु छ।
- २) याद गर्ने बानीलाई पक्का गर्नु छ। यादमा बस्ने समयमा कुनै पनि मित्र सम्बन्धी, खान-पान आदि याद नआओस्— यसको ध्यान राख। यादको हिसाब राख।

वरदानः— आफ्नो सर्व जिम्मेवारीहरूको बोझ बाबालाई दिएर स्वयं हल्का हुने निमित्त र निर्माण भव जब आफ्नो जिम्मेवारी सम्झन्छौ, अनि टाउको भारी हुन्छ। जिम्मेवार बाबा हुनुहुन्छ, म निमित्त मात्र हुँ— यस स्मृतिले हल्का बनाइदिन्छ। त्यसैले आफ्नो पुरुषार्थको बोझ, सेवाको बोझ, सम्पर्क-सम्बन्ध निर्वाह गर्ने बोझ.... सबै साना-ठूला बोझ बाबालाई दिएर हल्का होऊ। यदि अलिकति पनि संकल्प आयो— मैले नै गर्न पर्छ, मैले नै गर्न सक्छु... यो मै-पनले भारी बनाइदिन्छ र निर्मानता पनि रहँदैन। निमित्त सम्झनाले निर्मानताको गुण पनि स्वतः आउँछ।

स्लोगनः— सन्तुष्टमणि ऊ नै हो, जसको जीवनको शृंगार सन्तुष्टता हुन्छ।